

Vi traff fire sjamaner i Nepal og var sammen med dem i fire dager. De var alle sjamaner for folk i hver sin landsby. Samlingen fant sted i Nagarkot, en fjellandsby utenfor Kathmandu. Hvordan ble de egentlig sjamaner?

Hver av dem har sin historie å fortelle.

### □ ARV FRA FAR

Jibi var den av de fire jeg kjente fra før. Han fortalte han hadde arvet evnene fra sin far, som var stor sjaman. Jibi var 3 år da far døde. Før han døde bet Jibis far ham i lillefingeren og overførte sjamanåndene til ham på den måten. Men Jibi var alt "utvalgt" fra unnfangelsen av. Mor fortalte ham at han gikk i trance alt i mors liv.

Som ung gutt var et vanlig for ham å gå i trance. Han var gjeter på den tiden. Jibi fortalte at det i blant ble fysisk farlig for ham å ha evnen til å gå i trance. For det kunne komme brått over ham og han kunne ikke kontrollere det den gangen. En gang fant han ned fra et tre.

Som ung gutt kunne høre en tromme på lang avstand, som over 10 kilometer. Han kunne føle når det var ritualer på gang i nærliggende landsbyer. Da fant han veien dit.

Som 7-åring fant han sin lærer, av Rai-tradisjonen. Da det skjedde falt han inn i trance i tre dager. Fra han var 7 til 13 år gammel arbeidet han for læreren om dagen og fikk opplæring om kveldene, når denne læreren gjorde ritualer. Som 13-åring fikk han eget alter, som betyr alt for sjamanene i den tradisjonen. Det er gjennom å få et alter fra en annen sjaman at de blir anerkjent. Alteret er altså som en lisens til å praktisere på egen hånd.

Nå er Jibi 64 år. Han har praktisert som sjaman i over 50 år. Han er hindu ved siden av sin sjamantro.

### ÅNDELIG &quot;BORTFØRELSE&quot;;

Kvinnen i gruppen het **Fulmaya**. Hun var født inn i kastesystemets laveste rang, "the untouchables". Hun hadde tidlig kontakt med åndelige hjelpere.

Rundt fullmånen i november på den tiden da hun 7 år gammel, lekte hun i hagen utenfor huset der hun bodde. Da kom en gammel kvinne med seks vakre småbarn bort til henne. De var alle vakkert kledde og barna hadde trommer. De gav seg til å leke sammen. Så ba følget henne om å følge med dem. Hun gjorde så. Ingen så at hun forsvant. Ingen visste hvor hun var.

Da hun gikk med dem, var det som om de fløy gjennom lufta helt frem til en forunderlig

syvarmet elv. De som hadde kommet til henne var åndene fra de syv elvene. Vel fremme ved elvebredden ble hun vasket og renset. Det var et alter der, med tre etasjer. En vakker drakt lå på alteret. Hun fikk beskjed om å ta den på.

Etter hvert forsvant de seks barna gikk inn i alteret, men hun fikk ikke lov til å følge med dit inn.

Den åndelige bestemoren ba de seks barna om å lære henne å danse. Så danset de sammen i flere timer. Bestemor skapte så et epletre og en ku, hun fikk melk å drikke fra en skje. Mens hun var hos dem lærte hun om dansen, drakten og om hvordan sjamanene bruker malaen, dvs. Rosenkransen og mantraene.

Etter et år også hun seg en tromme.

I tre år var hun i lære ved denne elven.

Så ble hun brakt tilbake til landsbyen.

Da hun kom tilbake var hun 10 år og for dem var hun da en ukjent. For alle trodde hun hadde dødd og var forsvunnet i jungelen.

Men den eldste søsteren hennes gjenkjente henne.

Da hun kom tilbake kunne hun ikke snakke det vanlige språket. Hun husket ikke noe fra det vanlige livet. Hun ble betraktet som farlig. Hun måtte bo utenfor landsbyen en stund.

Men den lokale sjamanen forsto hva som hadde skjedd. Han stelte i stand et ritual for henne. Hun ble puttet i en krukke og var der i syv døgn. Så ble krukken knust. Hun ble født tilbake til livet igjen. Hun fikk nytt navn den åttende dagen. Den niende dagen fikk hun tilbake hukommelsen. Tre jordiske år var altså gått. Hun var nå 10 år gammel.

Fra den dagen var det slutt på hennes interesse for barneleker. Intressen for ritualer og trommeseanser hadde våknet.

Hun var altså en jentunge fra lavkasten, og det systemet stilte seg mot henne nå når hun ville bli sjaman. Hun måtte kjempe for anerkjennelsen. Hun gikk til omkring 150 forskjellige sjamaner for å bli lærling, men ingen ville ha henne. De fiket til henne og sendt henne vekk. Det var altså slik også for henne at hun måtte få alter, lamper, drakt og tromme fra en eksisterende sjaman for selv å kunne praktisere.

En onkel av henne, selv sjaman, tålte ikke lenger å se på dette. Han inviterte henne til et alter og en seremoni. Der var det samlet 16 forskjellige sjamaner, fra forskjellige regioner. De snakket alle forskjellige lokale stammespråk. Da viste det seg at hun snakket alle språkene.

Seansen endte med at hun ble akseptert av disse 16. Seinere ble hun også testet av landsbyen og akseptert som sjaman.

Nå er hun anerkjent langt utenfor sin landsby.

Hun fortalte at i dag var det kristne fundamentalister som var trusselen mot sjamanismen i den regionen der hun bodde.

### HAN HOPPET UTFOR STUPET

**Mama**, en 64 år gammel mann, arvet kraften og kunnskapen fra sin bestefar. Det skjedde da han var ung gutt. Da det skjedde falt han inn i trance og løp midt ut i en elv.

Der sto han på dypt vann og i den sterke strømmen og ingen fikk fatt i ham. Da ble sjamaner tilkalt. De gjorde ritualer for ham, men det brakte ham heller ikke tilbake på land. Men da kom en person med langt, hvitt hår til ham som i en visjon og reddet ham opp av elven.

Vel på land tok han til å løpe avsted, fortsatt i trance. Han løp inn i skogen, forfulgt og jaktet på av folk fra landsbyen. Da de holdt på å fange ham, hoppet han utfor en 150 meter høy klippe, landet på en stein i ura nedenfor uten å slå seg. Og løp så videre, dypt inn i skogen der han gjemte seg.

Folk fra fire landsbyer lette etter ham. Etter 7 dager fant de ham. Da hadde den langhårete mannen alt tatt ham i lære.

Da han ble funnet, måtte folk binde ham med tau for å roe ham ned.

For å bli anerkjent som sjaman, måtte han få alter fra en praktiserende mester. Men problemet var at han var mer kraftfull enn alle sjamanene, så ingen ville ha ham som student. Men skogsåndene og jegeråndene var med ham og den langhårede mannen fortsatte å lære ham mantraene han trengte. 14 år gammel ble han utlært.

22 år gammel fikk han en student, som ble sjaman. Denne studenten gav ham det alteret han trengte.

### LÆRTE AV FORFEDREÅNDENE

**Binbadur** er 54 år gammel, og den lokale sjamanen for Nagarkot-området. Da han var 18 år

gammel ble hans bestefar syk. Bestefar spurte etter ham. På den tiden var Binbadur i Kathmandu. Han følte på seg at han måtte dra hjem. Han kom hjem i tide for å møte sin dødende bestefar.

Bestefar fortalte: Du har en oppgave å gjøre her. Du må fullføre oppgaven, nemlig å bli bonbo, dvs. sjaman.. Det sa bestefar til ham før han døde.

Fra da av kom forfedrene til ham, i trance eller i nattlige drømmer. Han tilhører forfedrelinjen av sjamaner. Han hadde ikke hatt noen menneskelig lærer, bare forfedrene. Han er 59 år gammel.

Da vi var i Nagarkot gikk vi syngende og trommende sammen med ham til en hellig kilde på et fjell. Der hadde hinduene bygget et tempel, og murt opp et basseng med en kobrastatue i midten. Men i utgangspunktet var dette en bonpo-helligdom.

Da vi kom syngende ned fra fjellet, ned i landsbyen, ble vi møtt av mennesker, som samlet seg om oss.

Et lite alter ble satt foran Binbadur og han sang og danset for folk, som svarte ham og oss syngende: Saey Bonbo, saey... noe som betyr vi hilser deg, sjaman, vi hilser deg...

Dette sammendraget om hvordan de fire ble sjamaner er basert på det de fire fortalte oss, gjennom en oversetter. Det kan godt være at andre av gruppen fikk med seg mer og annet om hvordan de fire ble sjamaner.

Jeg oppfordret andre som var med på turen til å skrive om sine erfaringer med de fire sjamanene fra Nepal og åpner en plass på forumet for dette.

Se:

[http://sjaman.com/component/option,com\\_smf/Itemid,113/board,17.0](http://sjaman.com/component/option,com_smf/Itemid,113/board,17.0)

Ailo Gaup